

Media statisztika az USA-ban

- és ahogyan néhány amerikai látja -

Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own: How The Jews Invented Hollywood.* New York: Crown Publishers.

http://www.ihr.org/jhr/v09/v09p243_Wikoff.html

https://www.goodreads.com/book/show/118657.An_Empire_of_Their_Own

Stein, B. (1979). *The View From Sunset Boulevard.* New York. Basic Books.

https://www.goodreads.com/book/show/1077316.View_From_Sunset_Boulevard

Stein, Ben. (1997). *Do Jews Run The Media: You Bet They Do - And What of it?* El online Internet Magazine. National Vanguard Books. P.O.

https://www.huffingtonpost.com/alan-dershowitz/do-jews-control-the-media_b_753227.html?guccounter=1

Medvegy, M. (1996). *Jews Run Hollywood, So What? Moment.* Aug.

<https://www.timesofisrael.com/who-said-jews-run-hollywood/>

Alan Dershowitz: *Do the Jews control the world?*

<https://www.washingtonexaminer.com/alan-dershowitz-do-the-jews-control-the-world>

Wall Street and Jewish Ethical Identity

<https://jewishcurrents.org/editor/wall-street-jewish-ethical-identity/>

The Jewish Story Behind the U.S. Federal Reserve Bank - Roger Lowenstein

<https://forward.com/culture/325447/the-man-behind-the-fed/>

US adds F-15 to \$38 billion military aid package for Israel

<https://www.flightglobal.com/news/articles/us-adds-f-15-to-38-billion-military-aid-package-for-429362/>

The Tel Aviv Cluster

<https://www.nytimes.com/2010/01/12/opinion/12brooks.html>

the meritocracy and Jewish kinship networks

[the meritocracy and Jewish kinship networks](#)

Do Jews Dominate in American Media? And So What If We Do?

<https://mondoweiss.net/2008/02/do-jews-dominat/>

The Myth of American Meritocracy

<https://www.theamericanconservative.com/articles/the-myth-of-american-meritocracy/>

The Jewish Bias of the Nobel Prize

<http://balder.org/judea/pdf/Jan-C-Biro-MD-Phd-Karolinska-Institute-Sweden-The-Jewish-Bias-Of-The-Nobel-Prize.pdf>

„Tény, hogy a sajtó vált a nyugati világ legnagyobb hatalmává; hatalmasabbá, mint a törvényhozás, a végrehajtás vagy az igazságszolgáltatás. Megkérdézhetnénk erre: ki választotta meg és kinek tartozik elszámolással?"

(Alexandr Szolzsenyicin)

„A szorítást (a médiában) meg kell törni, vagy az országunk tönkremegy" — mondta Graham, egyetértve Nixonnak a beszélgetés során korábban tett megjegyzésével. „Elhiszi ezt?" — kérdez vissza Nixon. „Igen, Uram" — mondja Graham. „Hogyne, én is." Nixon egyetért, majd hozzáteszi: „Soha nem mondhatom ki, de egyetérték velem." (Egy 1972-ben, a Fehér Házban rögzített beszélgetés Nixon elnök és Billy

Graham tiszteletes között.)²⁴⁵

A szórakoztatóiparban az öt óriás közül négy zsidó irányítás alatt, vagy zsidó tulajdonban van. Murdoch New Corp nevű cége (a negyedik helyen) az egyetlen nem-zsidó kézben lévő — habár Rupert legalább annyira Izrael-barát, mint bármelyik másik zsidó, ha nem jobban. (Los Angeles Jewish Times, 1999. okt. 29.) [Más források szerint Murdock anyja, Elisabeth J. Greene zsidó.]

Képzeld el, mi lenne, ha Szaddam iraki-amerikai hívei uralták volna az amerikai médiát. Tegyük fel, hogy ők irányították volna az amerikai országos televíziózást, ők voltak a többségi tulajdonosai, készítői és írói a televíziós szórakoztató-és hírműsoroknak. A TV ellenállhatatlan hatalom, amely minden amerikai háztartásba elér, az elsődleges forrás, amelyből a legtöbb amerikai a tájékoztatást kapja. Gondolkozzunk el ennek az óriási hatalomnak a veszélyein, amely egy kicsiny, szorosan összetartó, Husszein rezsimjét támogató iraki muzulmán kisebbségnek kezében van.

Ha a nem-televíziós sajtó még mindig szabad volna, kétségtelenül hatalmas veszélynek tekintené az iraki médiauralmat. Minden egyes nem iraki médiaforrás azt hirdetné, hogy az ilyen hatalom szabadságjogainkat fenyegeti. A Kongresszus valószínűleg olyan törvényt fogalmazna meg, amely az iraki szorítást megtörné a televízióban. A hazafias érzületűek emlékeztetnék az amerikaiakat, hogy ha nem volnának szabadon elérhetőek a pártatlan hírek, dokumentumfilmek és műsorok, akkor a demokrácia nem működhetne. Az egyetlen nézőpontból irányított TV a szabadság alappilléret kezdené ki: a szólás szabadságát. Az újságírók fel lennének háborodva azon, hogy nemamerikaiak, olyanok, akiknek külföldi hatalmakhoz fűződő kötődéseik vannak, irányítják az amerikai elmét.

A párhuzamot továbbvive, képzeljük el, mi lenne, ha a média többi része is iraki kezekben volna. Tegyük fel, hogy a három fő hírmagazin, a Time, Newsweek és az U.S News and World Report is irakiaké, hogy a három legbefolyásosabb újságot, a New York Times-t, a The Wall Street Journal-t, a The

Washington Post-ot — hasonlóképpen a többi fontosabb újságot és magazint is — irakiak uralnák. Képzeld el, hogy muzulmán irakiak vannak túlsúlyban a hollywoodi filmiparban, valamint a könyvkiadásban és terjesztésben. Képzeld el az irakiakat, mint mérhetetlen vagyon birtokosait az üzleti vagy bankéletben, befészkelve magukat Hollywoodba, az egyetemekre, a bíróságokra és a kormányba. Mindezek tetejébe tegyük fel, hogy Szaddam Husszeinek híveinek lenne a legerőteljesebb lobbija Washingtonban, valamint felelősök lennének mind a demokraták, mind a republikánusok politikai célból gyűjtött adományai nagy részéért. Ráadásul tegyük fel, hogy egy elkötelezett iraki vezetné a Nemzetbiztonsági Tanácsot és egy másik a CIA-t. Veszélyes lenne-e egy ilyen helyzet Amerika számára? Ha az amerikaiak egy reggel arra ébrednének, hogy arab nevektől hemzsegnek a TV-műsorok és filmek alkotó gárdái, a magazinok és újságok címlapjai, a könyvek lapjai, bizonyára milliók mondanák: „Leigáztak minket!” A nézők mindenben, amit a TV-ben láttak, vagy az újságban, magazinokban, könyvekben olvastak, mögöttes tartalmat gyanítanak. Különösen óvatosak lennének az Irakot, Szaddam Husszeint, az iszlámot, vagy a közel-keleti konfliktust érintő kérdésekkel kapcsolatban. Rövidesen sok amerikai Howard Beale módjára kiáltana fel: „Pokolian dühös vagyok, és ezt nem tűröm tovább!”

Miért csak ennyire kevés film, TV-sorozat, dokumentumfilm, regény, könyv, és cikk készült erről, ellentétben a holocaustról szóló végtelen számú művel?

Aztán kezembe került a Marietta városban, Georgia államban, dr. Edward Fields által kiadott Thunderbolt újság egy száma. Dr. Fields körültekintően bemutatja az amerikai három legnagyobb TV-hálózat (NBC, CBS, ABC) zsidó irányítását. Alaposan átnéztem dr. Fields forrásait, amelyek között zsidók által kiadott életrajzok is szerepeltek.

Thunderbolt. P.O. Box 1211 Marietta, GA 30061.

Első kutatásaim idején az NBC feje Richard Sarnoff, a CBS feje William Paley volt, és Leonard Goldenson vezette az ABC-t. Meghökkenítő volt megtudni, hogy mindhármuk zsidó, mindhármuk aktív tagja cionista szervezeteknek, és mindegyikük kapott már valamiféle kitüntetést számos zsidó, cionista vagy izraelbarát csoporttól. Aztán rájöttem, hogy Amerika vezető hírújságjának, a The New York Times-nak a tulajdonosa és a szerkesztője is zsidó. Hasonlóképpen annak az újságnak is, amelynek több befolyása van a szövetségi kormányra, mint bármelyik másinak, s mely nem más, mint a The Washington Post. Szintén zsidó tulajdonban van a legnagyobb példányszámú napilap is, a The Wall Street Journal. Még szülővárosom újságját, a New Orleans Times-Picayune nevű lapot is ők birtokolják. Megtudtam, hogy évek óta zsidók uralják Hollywood-ot is. Érdekes volt rájönni, hogy a „Hollywoodi Tizek” közül, akik az Alkotmány ötödik módosítására hivatkoztak, amikor a Kongresszus előtt arról kérdezték őket, hogy kommunisták-e, kilenc zsidó volt. Ahogy a magazin- és könyvkiadást vizsgáltam, ismét a zsidók elsöprő befolyását fedeztem fel — legtöbbjük a zsidó érdekeknek kötelezte el magát, mint napjainkban Steven Spielberg, a Schindler listáj rendezője, aki a cionista ügyek nyílt támogatója. Valójában a holocaustról valaha készült legnézettebb filmet, amelyet milliók úgy tekintettek meg, mint történelmet, teljes egészében zsidók gyártották. Jerry Molen — producer; Gerald R. Molen — producer; Steven Spielberg — rendező, producer; Kurt Luedtke — forgatókönyvíró; Steve Zaillian — forgatókönyvíró; Janusz Kaminski — operatőr; Michael Kahn — vágó; Ewa Braun — díszlettervező, gyártásvezető; Branko Lustig — producer, gyártásvezető; Allan Starski — gyártásvezető; Lew Rywin — társproducer.

Évekkel később az amerikai média uralmával kérkedő zsidó kiadványokat olvastam. Olvastam Neal Gabler *The Empire of Their Own*²⁵⁰ (A saját birodalmk) című könyvét, amely a zsidók filmiparban való térhódítását írja le. Ben Stein, zsidó forgatókönyvíró (fia Herbert Stein-nek, aki Richard Nixon elnök gazdasági tanácsadója volt) írta a *The View from Sunset Boulevard* (Kilátás a Sunset

Boulevardről) című könyvet. Ebben elfogulatlanul megjegyzi, hogy Hollywood sok írója és igazgatója zsidó, tántoríthatatlan ellenzője a keresztény értékeknek és a kisvárosi, hagyományos amerikai konzervativizmusnak.²⁵¹ 1997-ben írt egy cikket az E!-online részére „A zsidók irányítják a médiát?” címmel, mellékelve hozzá a „Az biztos — Na és?” alcímet.

Stein, Ben. (1997). Do Jews Run The Media: You Bet They Do - And What of it? El online Internet Magazine.

Dr. William L. Pierce, a National Alliance és a National Vanguard magazin elnöke és szerkesztője, munkatársaival együtt az 1970-es években megvizsgálta a kérdést és dokumentálta a zsidó uralmat a „Ki uralkodik Amerikában?” című tanulmányában.

National Vanguard Books. P.O. Box 330 Hillsboro, WV 24926.

Amire ráébredtem, az volt, hogy Paddy Chayefsky és a Network (Hálózat) szereplője, Howard Beale rémálma valósággá vált. Egy kicsi, de összetartó kisebbség, 3000 éves hűséggel saját népéhez és elvakult odaadással az újonnan létrejött nemzetükhöz, uralkodik az amerikai média felett. Nem az arabok azok, akiknél ez a hatalom van, nem is a németek, írek, franciák, angolok, oroszok, svédok, dánok vagy olaszok. Nem muzulmánok, keresztények, mormonok vagy katolikusok. Hanem furcsa módon az a csoport, amit a világon a Paddy Chayefsky-félek alkotnak. Chayefsky — lelkes híve a zsidó ügyeknek és Izraelnek — okosan úgy próbálja befolyásolni a nézőket az arabok ellen, hogy ugyanazzal vádolja az arabokat, amit a zsidók már elkövettek. A Hálózat alkotói gárdája között szerepel Sidney Lumet rendező, Howard Gottfried producer és Alan Heim vágó. Ugyanaz a törzs, amely finanszírozta, írta és készítette a Hálózatot, irányítja a médiát mind Amerikában, mind az egész nyugati világban. A zsidó médiahatalom már olyan nagy, hogy mértékét aligha lehetne eltúlozni. Nem csak arról van szó, hogy ahhoz képest, amekkora mértékben jelen vannak a

népességben, hatalmuk aránytalanul nagy. Hatalmuk elképesztően óriási. Ha Ön egy nagyvárosban él, akkor több, mint valószínű, hogy az a napilap, melyet olvas, zsidó tulajdonban van vagy zsidók szerkesztik. Hasonlóképpen a országos hírujság, amit az újságosnál vásárol. Több, mint valószínű, hogy az országos kábeltévé, vagy a hagyományos TV-hálózat is zsidó tulajdonban van, vagy ha nem, akkor az igazgatói és döntéshozói pozíciók többségében zsidók ülnek. A filmet, amit a moziban vagy tévében lát, valószínűleg zsidók készítették, rendezték, vagy írták — vagy mindhárom. A hardback és paperback könyvek kiadói és a lemezcégek, amelyeknek a lemezeit vásárolja, mind zsidó tulajdonban vannak, vagy ha nem, akkor nagyon valószínű, hogy zsidókat alkalmaznak kulcspozíciókban. A könyvesboltok és könyvtárak gyakran zsidó kritikusok ajánlásai alapján válogatják össze a könyveiket, vagy olyan kiadványok alapján, mint például a New York Times Book Review, amely egy másik része a zsidók vezette New York Times-nak.

Természetesen igaz, hogy számos ember nem-zsidó a médiában. Azt sem állítom, hogy a médiában minden zsidó valamiféle fantasztikus összeesküvésben vesz részt, vagy lelkes cionista. De a döntő többsége és moztatója az amerikai médiának zsidó, és nincs még egy olyan csoport, amely ennyire fajközpontú, és ennyire saját érdekeik szerint szerveződő, mint a zsidók. Ezeket a tényeket figyelembe véve, józan gondolkodású ember hiheti-e azt, hogy a zsidók nem úgy mutatják be a hír-és szórakoztatóműsorokat, hogy közben maguk felé hajlana a kezük, s mindennek eszköze az a bizonyos dolog, melyet Gabler a „Saját Birodalmuknak” hív? Tizenéves koromban, miközben a zsidóság médiapiacra betöltött irányító szerepével ismerkedtem, észrevettem, hogy a Picayune-ben hirdető cégek közül nagyon sok zsidó tulajdonban van. Ezek között szerepel pl. a Goldrings, Levitts, Mintz, Godchauxs (a franciában meghonosodott zsidó név), Kirshmans, Rosenberg's, Rubinstein Bros, Gus Mayer's, Adler's és a Maison Blanche. Az egyik legnagyobb New-Orleans-i hirdető a Sears & Robuck volt, valamint egy zsidó-és szabadságügyi aktivista, Edith Stern, a Sears legnagyobb részvénytulajdonosa. Hamarosan rájöttem,

hogy a legnagyobb reklámügynökségek közül sok, helyi és országos szinten, zsidó tulajdonban és igazgatás alatt áll. Ezek az ügynökségek az általuk óhajtott médiatermék irányába tudták terelni a reklámozást.

A zsidóság reklámhatalma nemcsak az amerikai lapok zsidó monopolizációját és konszolidációját segítette elő, hanem nagy hatással volt a nem-zsidó kézben lévő kiadványokra is. Minden jelentősebb kiadvány a zsidóság reklámbevételétől függ, így formailag, tartalmilag és jellemvonásaiban is a zsidó magatartásnak és érdekeknek kell körültekintően megfelelnie. Végezetül, a szabad sajtó nem szabad. A pénz működteti. A régi alaptörvény igaznak bizonyul a médiában: „Az diktál, aki petyegtet.”

A század elején a legnagyobb városoknak két vagy három, vagy esetleg több napilapja volt. Vészjósló a napilapok egyre inkább jellemző összpontosulása egy bizonyos kézben. Amerikában csak 50 olyan város van, ahol több, mint egy napilap van, és ezek közül is sok ugyanahhoz az anyacéghez tartozik. A Newhouse tulajdonában lévő Times-Picayune és a délután megjelenő States-Item összeolvadt a Times-Picayune korai és késői kiadványává, ezzel is jól szemléltetve a fennálló tendenciát.

Ennek eredménye, hogy az Amerikában meglévő 1600 napilap közül csak kevés van független tulajdonban és nem a napilap-láncolat része. Csak nagyon elenyésző számuknak van a saját környezetükön kívülről tudósító kollégájuk. Kénytelenek a New York Times, a The Washington Post, valamint a Newhouse hírgyűjtő konglomerátum-láncra hagyatkozni országos és nemzetközi híreikben.

A zsidó uralom az amerikai médiában régóta megfigyelhető. Már az 1920as években a zsidóság befolyása aránytalanul nagy volt az össznépszerűségben betöltött százalékarányához képest. Es annak ellenére, hogy a médiában gyakran cserélődnek a tulajdonosok, a vezérigazgatók, elnökök, ügyintézők és főszerkesztők, a zsidóság uralma erősebb, mint bármikor, és a hatalom ügynökei tovább növelik és szilárdítják az erejüket. A hírek többsége, amelyeket a „független” lapok leközelnek, a

hírügynökségektől származnak, amelyek közül a legnagyobb az Associated Press. Michael Silverman a jelenlegi főszerkesztő, aki a napi hírjelentéseket irányítja, és felügyeli a szerkesztőséget. Silverman Jonathan Wolman-nek köteles jelenteni, aki szintén zsidó, és az AP szerkesztő-igazgatója. A helyi lapok további fő hírforrása Amerika három legbefolyásosabb újságja.

A három hatalmas újság

A The New York Times, a Wall Street Journal és a The Washington Post állnak az amerikai üzleti-, kulturális-és a kormányzati élet középpontjában.

Befolyásuk az egész nemzetre kiterjed. Tőlük származnak a hírek. Csak a nekik tetsző témákra összpontosítanak: felmagasztalják a nekik tetsző közéleti személyiségeket, és rossz színben tüntetik fel a nekik nem tetszőket. Megmondják, mely filmeket nézzük meg, mely könyveket és magazinokat olvassuk, milyen lemezeket vásároljunk, és milyen művészeti alkotásokat csodáljunk meg. Hatnak arra is, hogy témák ezreiről hogyan vélekedjünk — és ráadásul ők választják ki a témát is, amiről gondolkodjunk, azáltal, hogy bizonyos eseményeket szétkürtölnek, míg másokat figyelmen kívül hagynak.

A The New York Times-ot Amerika-szerte olvassák egyetemi körökben, az üzleti-, politikai-, művészeti-és irodalmi életben. Ez alapozza meg a politikai, társadalmi, irodalmi, művészeti, szórakozás és divat mércéinket.

A Sulzberger-család a New York Times Co. révén 33 másik újságot is magáénak tudhat, köztük a Boston Globe-ot, amelyet 1993-ban vásárolt meg 1,1 milliárd dollárért; tizenkettő magazint, köztük a McCall's-t és a Family Circle-t, fejenként több mint ötmillió példányszámmal; hét rádió-és televíziócsatornát, egy kábeltévé hálózatot és három könyvkiadó céget. A New York Times News Service 506 másik újságnak, hírügynökségnek és magazinnak közvetít híreket, cikkeket és fotókat a The New York Times-hól.

Mint sok más újság, ez is nem-zsidó kezekből indult, majd zsidó befolyás alá került. George Jones és Henry Raymond alapította ezt a nagyszerű lapot 1851-ben. A századforduló tájékán Adolph Ochs, egy zsidó aktivista vásárolta meg, és most az ükunokája, Arthur Ochs Sulzberger Jr. a vezérigazgatója és kiadója. Fő-és vezető szerkesztői pedig Max Frankel és Joseph Lelyveld.

Mivel a washingtoni választott és kinevezett szövetségi hivatalnokok és titkárok előszeretettel olvassák, a The Washington Post-nak hatalmas hatása van kormányunkra. Befolyásolni tudja a kinevezéseket, elbocsátásokat, a törvényhozást, a helyi és nemzetközi kapcsolatokat minden területen. Még akár az elnök bukásában is közreműködő lehet, mint ahogy meg is tette Richard Nixon esetében. A The Washington Post főszerkesztői eldönthetik, hogy nyilvánosságot kívánnak-e adni egy eseménynek, vagy éppen figyelmen kívül hagyják azt; felháborodnak valami miatt, vagy éppen harsogva hagyják jóvá. A The

Post-nak jelentős részesedései vannak újságokban, televíziókban és magazinokban — közöttük megjegyzést érdemel a Newsweek.

A The Washington Post Co.-nek számos más médiarészesedése van egyéb újságokban is (a Gazette Newspapers-ben, 11 katonai kiadványt is beleértve); televíziókban (a WDIV Detroit-ban, a KPRC Houston-ban, a WPLG Miami-ban, a WKMG Orlando-ban, a KSAT San Antonio-ban, a WJXT Jacksonville-ben); valamint magazinokban; leginkább említésre méltó a nemzet második legnagyobb heti magazinja, a Newsweek. A Washington Post Company számos televíziós vállalkozása körülbelül 7 millió családhoz jut el, és a Cabel One nevezetű kábeltévé-hálózatának 635 ezer előfizetője van.

A Post és a The New York Times közös kiadványa, az International Herald Tribune, a legtöbb példányszámban eladott angol nyelvű újság a világon. A The New York Times-hoz hasonlóan a The Washington Post sem zsidó kézből indult. 1887-ben Stilson Hutchins alapította, majd később a McLeancsalád vitte tovább. A McLeancsalád konzervatív politikájának köszönhetően a zsidók más washingtoni újságokban

kezdték el reklámozni, ami csődbe vitte a Post-ot. Eugene Meyer, egy zsidó befektető vásárolta meg valami csekély összegért egy csőd-árverésen. Azon nyomban, ahogy zsidó kezekbe került, a zsidó cégek és reklámügynökségek visszatértek hirdetésekkel az újsághoz, így az ismét nyereségessé vált. Hogy még inkább megszilárdítsák a média jelenlétét a nemzet fővárosában, a zsidók bojkottálták a hirdetést Robert McCormick ezredes Times-Herald újságjában, mivel gyűlölték azt a kommunistaellenes Joseph McCarthy szenátor támogatása miatt. Mivel az újság képtelen volt értékesíteni reklámfelületeit, drámaian zsugorodni kezdett, majd kb. egymillió dollárt kezdett veszíteni évente, míg végül Meyer alkalmi áron megvásárolta 1954-ben. A The Washington Post vezetését most Meyer lánya, Katherine Meyer Graham végzi, aki a testület elnöke és főrésztvényese. Fia, Donald pedig az elnök-vezérigazgató.

Amerikában a harmadik vezető befolyású újság, különösen üzleti körökben, a The Wall Street Journal, amelyet — a Baron's-szal és 24 másik napilappal együtt — a Dow Jones & Company ad ki. A The Wall Street Journal több, mint kétmillió példányszámával Amerika legnagyobb üzleti napilapja, és hatalmas befolyással rendelkezik üzleti, banki, kereskedelmi és gazdasági vonatkozásban. A Dow Jones vezérigazgatója, aki egy személyben a The Wall Street Journal elnöke és kiadója, nem más, mint a zsidó Peter R. Kann.

Más jelentős New York-i újságok zöme sincs jobb kezekben, mint a New York Times vagy a Wall Street Journal. 1993 januárjában a New York Daily News-t megvásárolta a néhai zsidó médiamogul Robert Maxwell (született Ludvik Hoch) hagyatékából a zsidó ingatlan-fejlesztő Mortimer B. Zuckerman. A Village Voice Leonard Stern személyes tulajdona, aki a Hartz Mountain kisállat-kereskedéseket ellátó vállalat milliárdos tulajdonosa. A New York Post a zsidó Peter Chemin vezetése alatt álló News Corporation tulajdona.

A három legolvasottabb magazin

Az Egyesült Államokban kiadott három fő hetilap a Time, a Newsweek és az U.S. News and World Report. Ezek közül is a legnagyobb és legelismertebb a Time, amely több, mint négymillió példányszámban kel el. A Time-Warner vezérigazgatója Gerald Levin, aki számos zsidó és izraeli ügy támogatója.

A Newsweek a második leginkább olvasott hetilap, több, mint hárommillió példányszámmal. A Washington Post révén ismerős Katherine Meyer Graham irányítása alatt áll, aki egy másik buzgó támogatója számos zsidó ügynek. A rangsorban a harmadik helyen álló magazin az U.S. News and World Report, amelynek tulajdonosa, kiadója és főszerkesztője Mortimer B. Zuckerman, egy büszke cionista, ah ráadásul az Atlantic Monthly és a New York Daily News tulajdonosa is.

A könyvkiadás óriásai

A könyvkiadás valószínűleg az amerikai média zsidók által legkevésbé irányított része. Mégis ők vannak túlsúlyban az iparág legfontosabb területein. Csupán egy nyomtatóra és némi készpénzre van szükség egy könyv kiadásához, és a nyomtatók tízezrei dolgoznak Amerikában, több száz kis könyvkiadóval együtt. Azonban itt is erőteljes a zsidó befolyás. Ha megszületik egy könyv, nem számít, mennyire tanulságos és megragadó: nem szavatolt, hogy kiadásra kerül; vagy ha kiadásra is kerül, nincs garancia arra, hogy megfelelően népszerűsítik, terjesztik vagy bírálják. Körülbelül féltucatnyi nagy kiadó és terjesztő van, akiken a legnagyobb példányszámban fogyó könyvek 95 százaléka keresztülmegegy. És a könyvkiadás e területein a zsidókat dicsérni, és megkapni jóváhagyásukat, életbevágó.

A Publisher Weekly szerint a három legnagyobb amerikai kiadó a Random House (és leányvállalatai, köztük a Crown Publishing Group), Simon & Schuster, és a Time Warner Trade Group (beleértve a Warner Books, Little, Brown, Book of the Months Club-ot is). A három közül kettőt zsidók irányítják, és a harmadiknál, a Random

House-nál sok zsidó van fontos pozícióban. A Time-Warner Communications, akié a Time Warner Trade Group is, vezérigazgatója Gerald Levin. A másik fő médiavállalat, Simon & Schuster, a Viacom Inc. leányvállalata. A Viacom elnök-vezérigazgatója Summer Redstone (született Murray Rothstein). Érdemes megjegyezni, hogy a legnagyobb gyermekkönyv-kiadó, ami a piac 50 százalékát uralja, a Western Publishing, amelynek elnök-vezérigazgatója Richard Snyder, aki nemrégiben váltotta fel pozíciójából az ugyancsak zsidó Richard Bernstein-t.

Televízió

Amikor olvastam Edward Fields cikkét, amely dokumentálja a három fő TV-hálózat zsidó irányítását, elképedtem. Az ABC, CBS és az NBC sugározza a szórakoztató műsorok túlnyomó többségét Amerikában, és a legtöbb amerikai számára ezek jelentik a fő hírforrást. Leonard Goldenson az ABC-nél, William S. Paley a CBS-nél, valamint David Sarnoff az NBC-nél évtizedeken keresztül vezették saját TV-hálózataikat, megszilárdítva a modern zsidókuralmát a televíziózásban. Íme egy részlet dr. William L. Pierce „Ki működteti a médiát?” című cikkéből, az amerikai televíziózás jelenlegi helyzetéről.

KI MŰKÖDTETI A MÉDIÁT?

A mai legnagyobb médiakonglomerátum, az AOL Time Warner, akkor jött létre, amikor 2000-ben az AOL megvásárolta a Time Warnert 160 milliárd dollárért. Az egyesülés után a nem-zsidó Steve Case lett az AOL-TW elnöke, és a zsidó Gerald Levin a vezérigazgatója. Bár az AOL-TW még nincs teljesen a zsidók kezében, de a vezetés ilyen fajta vegyítésének következménye az lesz, hogy a fehér tőkés rovasára, akik csak a pénzrel törődnek, a fajilag öntudatos zsidók fokozatosan növelni fogják befolyásukat az AOL-nél. Steve Case nem fogja ellenezni, amikor majd

Gerald Levin főként zsidókkal akarja betölteni a kulcsbeosztásokat, mert az ő bevételét ez egyáltalán nem fogja csökkenteni. Miután Case meghal vagy nyugdíjba megy, a zsidóknak teljes uralmuk lesz az AOL felett.

Az egyesülés előtt az AOL volt a legnagyobb internet-szolgáltató Amerikában, és most a Time Warner zsidó mondanivalójának a szószéke lesz. A Time Warner Inc. 1997-es több, mint 13 milliárdos bevételével a második volt a nemzetközi médiaóriások között, amikor az AOL megvásárolta a céget. Levin, a Time Warner vezérigazgatója 1996-ban megvásárolta Ted Turner-től a Turner Broadcasting-ot, aki a néhány nem-zsidó vállalkozók egyike volt a médiaiparban. Ted Turner mint cégalnök a harmadik számú embere lett Case és Levin után az AOL TW-nek.

Amikor Ted Turner, a nem-zsidó pártonkívüli 1995-ben ajánlatot tett a CBS megvásárlására, médiakörökben országos pánik tört ki. Turner rengeteg pénzt keresett hirdetésből, és megépített egy sikeres kábel-TV hálózatot, a CNN-t, több, mint 70 millió előfizetővel. Bár Turner számos zsidót alkalmazott vezető beosztásban a CNN-nél, és nyilvánosan soha nem foglalt állást a zsidókkal szemben, magabiztos és igen önérzetes volt, akit William Paley és más zsidók a CBS-nél irányíthatatlannak tartottak: egy elszabadult ágyúgolyó, aki a jövőben bármikor ellenük fordulhat. Mi több, Daniel Schorr zsidó újságíró, aki korábban Turnernek dolgozott, nyilvánosan azzal vádolta, hogy személyes ellenszenvet táplál a zsidók iránt. Hogy megghiúsítsák Turner licitjét, a CBS igazgatói meghívták a zsidó színház-, hotel-, biztosítás-és cigarettamágnást, Laurence Tisch, hogy „barátilag” vegye át a céget; így 1986-tól 1995-ig Tisch lett a CBS vezérigazgatója, ezzel kiiktatva mindenféle nem-zsidó hatást. Turnert abbéli későbbi erőfeszítéseiben, hogy megvásároljon egy nagy hálózatot, Levin Time Warner cége akadályozta meg, amelynek tulajdonában van a CBS részvények közel 20 százaléka, és főbb kérdésekben vétőjoggal rendelkezik. Amikor 1999-ben egy zsidó, Summer Redstone ajánlott 34,8 milliárd dollárt a CBS-ért, Levinnek nem volt ellenvetése.

Bár Turner újtó volt és gyűjtötte a híreket, soha nem mozgatott egy olyan

„kapcsolatrendszer”, amely ahhoz kellett volna, hogy igazi média-úr legyen. Végül úgy döntött, ha nem bír velük, akkor inkább társul velük, így hagyta, hogy Levin megvegye őt. Ted Turner némileg Steve Case tükörképe. Mindkét fehér férfi kapitalista, a faji tudatosság vagy felelősség látható jele nélkül. 2001 júliusában az AOL Time Warner bejelentette, hogy Walter Isaacson, egy újabb zsidó, aki korábban a Time Inc. szerkesztő-igazgatója volt, lesz a CNN News Group új elnök-vezérigazgatója, aki felügyeli a Ted Turner által épített hírbirodalmat.

A Time Warner leányvállalata, az HBO, az ország legnagyobb fizetős kábeltvé hálózata. Míg az ifjabb Edgar Bronfman 1998 májusában meg nem vásárolta a PolyGram-ot, addig a Warner Music volt Amerika legnagyobb lemezvállalata, 50 különböző kiadóval, amelyek közül a legnagyobb a Warner Brothers Records. A Warner Music volt a „gengszter repp” korai népszerűsítője. Az Interscope Records-hoz fűződő kapcsolatain keresztül (amíg azt meg nem vásárolta az MCA) segítette népszerűsíteni a műfajt, amelynek élénk szövegei szókimondóan készítették a feketéket arra, hogy erőszakos cselekményeket kövessenek el a fehérek ellen.

A kábeltvé és a zeneipar mellett a Time Warner jelentős részt vállal a filmgyártásban (Warner Brothers Studio, Castle Rock Entertainment és New Line Cinema) és a könyvkiadásban. Kiadórészlege a legnagyobb magazinkiadó az országban. (Az alábbi magazinok kiadója: Time, Sports Illustrated, People, Fortune)

A második legnagyobb médiakonglomerátum napjainkban, 23 milliárdos éves bevétellel 1997-ben, a Walt Disney Company. Elnöke és vezérigazgatója a zsidó Michael Eisner. A Disney-birodalom, amelynek fejét egy médiaelemző „hatalommániásnak” nevezi, magában foglal számos televíziós műsorgyártó céget (Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television), és kábeltvé hálózatokat, együttesen több, mint 100 millió előfizetővel. A mozifilmeket illetően a Walt Disney Motion Pictures Group, a Walt Disney Studios alatt, amelynek feje Joseph E. Roth (szintén zsidó), magában foglalja a Touchstone Pictures-t, Hollywood Pictures-t és a Caravan Pictures-t. A Caravan Pictures-t Roth alapította

1993-ban, és most egy zsidó társa, Roger Birnbaum vezeti. Disney tulajdonában van még a Miramax Films is, amelyet a Weinstein fivérek, Bob és Harvey működtetnek, akik olyan silány filmeket készítettek, mint például a Síró játék (The Crying Game), a Pap (Priest) és a Kölykök (Kids). Amikor a Disney-céget a nem-zsidó Disney-család vezette, még mielőtt átvette volna Eisner 1984-ben, egészséges szórakozást kínált az egész család számára. Bár még mindig magáénak tudhatja a jogot a Hófehérkére (Snow White), a cég Eisner alatt kibővítette a gyártást nagyszámú „18 éven felülieknek” műsorral.

1995 augusztusában Eisner megvásárolta a Capital Cities/ABC Inc.-t, amely az ABC Television Network tulajdonosa, és 10 TV-csatornát tudhat magáénak, olyan helyeken, mint New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles, San Francisco és Houston. Ezen felül van 225 társállomása az Egyesült Államokban, és résztulajdonos számos európai TV-társaságban.

Az ABC kábeltévé leányvállalata az ESPN, amelynek elnöke és vezérigazgatója Steven Bornstein, aki zsidó. A vállalatnak befolyásos része van a Lifetime Television-ban, és az A&E Television Networks kábeltévé társaságban, egyenként 67 milliós előfizetővel. Az ABC Radio Network tulajdonában van 26 AM és FM rádióállomás, szintén a nagyobb városokban, mint például New York, Washington, Los Angeles, és van több, mint 3400 társcege. Bár elsősorban telekommunikációs cég, a Capital Cities/ABC több mint egymilliárd dollárt keresett kiadványaival 1997-ben. Tulajdonában van hét napilap, a Fairchild Publications (Women's Wear Daily) a Chilton Publications (autós kézikönyvek) és a Diversified Publishing Group. A listán harmadik, 13 milliárdot nem sokkal meghaladó 1997-es bevétellel a Viacom Inc. Részvénytársaság, amelynek feje Summer Redstone (született Murray Rothstein). A Viacom, amely tévéműsorokat készít és sugároz a három legnagyobb tévéhálózatnak, 13 televízióállomást és 12 rádióállomást tudhat magáénak. Mozifilmeket gyárt a Paramount Pictures-en keresztül, amelynek feje egy zsidó nő, Sherry Lansing. Redstone megvásárolta a Viacomot, a CBS és Viacom-részvényesek 1999-es

szavazását követően. Redstone-nak, a CBS ügyvezető igazgatójaként egy Melvin A. Karmazin nevű zsidó dolgozik. Ő a főnöke és a legnagyobb részvényese annak a cégnek, amelyiké a CBS Television Networks, 14 piacvezető tévécsatorna, 160 rádióállomás, a Country Music Television és a Nashville Network kábeltévé hálózat, valamint nagyszámú számos plakátreklám cég van a tulajdonában. Viacom kiadványrészlege magában foglalja a Simon & Schuster, a Scribner, a The Free Press és a Pocket Books nevű cégeket. Több, mint 4000 Blockbuster üzleten keresztül forgalmaz videókat. Érdekelt még a műholdas műsorsugárzásban, vidámparkokban és videójátékokban. Azonban a Viacom hírnevét leginkább azzal érdemelte ki, hogy a kábeles műsorok legnagyobb szolgáltatójaként működik a Showtime MTV, Nickelodeon, és más hálózatokon keresztül. 1989 óta az MTV és a Nickelodeon a fiatal tévénezők egyre népesebb táborát hódította meg. 2001 első negyedéve megszakítás nélkül a tizenhatodik negyedév volt, amelyben az MTV első helyezést ért el a 12 és 24 év közötti nézők kábelcsatorna ranglistáján.

Redstone, aki egyébként a Viacom részvények 76 százalékos tulajdonosa, Beavis és Butt-head-et állította modellként a tizenévesek és a tízen aluliak elé, és jelenleg is a legnagyobb szállítója a fajkeveredés népszerűsítésének Európában és Amerikában. Az MTV Networks tervezi, hogy megvásárolja a The Music Factory-t (TMF) a Wegener holland média-és marketingcsoporttól. A TMF közel 10 millió lakásba sugároz zenét Hollandiában és Belgium-ban. Az MTV kiterjeszti jelenlétét Európában olyan új csatornákon keresztül, mint például az MTV Dance (Nagy-Britannia), az MTV Live (Skandinávia). Az MTV Italy a Cecchi Gori Communications-on keresztül működik. Az MTV 71 országban, 210 millió háztartásba pumpálja fajlag vegyes rock és rap videóit, és ez az első számú, fehér tinédzsereket elérő kulturális hatás az egész világon. A Nickelodeonnak az ő 65 milliós előfizetőjével messze a legnagyobb 4 és 11 év közötti nézőtábora van Amerikában, és rohamosan terjeszkedik Európában is. Műsorainak legtöbbje még nem tükrözi azt az ostoba elkorcsosultságot, ami az MTV névjegye, de Redstone a

gyermeknek bemutatott maszlagot azon méreg felé közelíti fokozatosan, amelyet az MTV adagol. 2001 elején a Nickelodeon folytatta kilencéves sikersorozatát, a legnépszerűbb gyermek-kábelcsatorna hálózatként.

Egy másik zsidó médiamogul az ifjabb Edgar Bronfman. A nagy szeszgyártó céget, a Seagram Company-t vezette, egészen annak a Vivendivel való egyesüléséig. Apja, idősebb Edgar Bronfman a Zsidó Világkongresszus elnöke. A Seagram tulajdonában volt az Universal Studios és az Interscope Records, a „gengszter rap” legkiemelkedőbb népszerűsítői. Ezek a cégek most a Vivendi Universal-hoz tartoznak.

Bronfman vált a lemezeladás világának fő emberévé, amikor 1998-ban megszerezte a PolyGram-et az európai lemezóriást —10,6 milliárd dollárért a holland Philips elektromos berendezéseket gyártó cégtől. Hozzáadva a PolyGramból származó bevételeket az MCA és az Universal bevételeihez, Bronfman a negyedik legnagyobb médiabirodalom uralkodójává vált, évi 12 milliárd dolláros bevétellel. Az egyik igen szerencsétlen vonzata a PolyGram megvásárlásának az, hogy Bronfman vezetése alá került a világ legnagyobb klasszikus zenei CD-kiadója: a PolyGram tulajdonában vannak a Deutsche Gramophon, a Decca-London és a Philips lemezcégek. 2000 júniusában a Bronfman-család eladta a Seagram-et a Vivendi-nek, a nem-zsidó Jean-Marie Messier által vezetett francia energiaszolgáltató cégnek. Az így összeállt cég, a Vivendi Universal megtartja ifj. Edgar Bronfmant az új cég elnökhelyetteseként, és ő maradt továbbra is a szórakoztató ipari részlegének felelőse. Ennek az összeolvadásnak a stratégiája — úgy tűnik — az AOL Time Warner-félét tükrözi: megfertőzni és várni. A Vivendi az egyesülés során keletkezett adósságait a Seagram szeszipari részlegének eladásával fedezi, megtartva annak médiabirodalmát.

Azzal, hogy a négy fő médiakonglomerátum közül kettőnek zsidó tulajdonosa van, és a másik kettőnél kulcsbeosztásokat töltenek be zsidók, nehéz lenne elhinni, hogy ez az elsőprő erejű irányítás csak úgy, szándékos, egységes erőfeszítés nélkül jött létre.

Es mi a helyzet a többi nagy médiacéggel?

Rupert Murdoch New Corporation nevű cége, amelynek tulajdonában van a Fox Television Network, a 20th Century Fox Films és a Fox 2000, az ötödik legnagyobb médiacég az országban, 9,11 milliárd dolláros éves bevétellel 1997-ben. Ez az egyetlen másik médiacég, amely egyáltalán meg tudja közelíteni a csúcson lévő négy médiacéget. Murdoch talán nem-zsidó, de az anyja, Elizabeth Green zsidó, ami a zsidó törvények értelmében őt is azzá teszi,²⁵⁶ de Peter Chemin, aki a Fox Group elnök-vezérigazgatója, amely magában foglalja a News Corporation film-, TV-és kiadó részlegeit az Egyesült Államokban, zsidó. Chemin alá tartozik Laura Ziskin, egy zsidó nő, a 20th Century Fox elnökeként, aki korábban a Fox 2000 feje volt. A zsidó Peter Roth a Fox Entertainment elnökeként áll Chemin alatt. A News Corporation tulajdonában van továbbá a New York Post és a TV Guide, és ezek Chemin felügyelete alatt kerülnek kiadásra. Murdoch a Newsweek magazinnak azt nyilatkozta (1999. júl. 12.), hogy valószínűleg inkább előlépteti Chemin-t a News Corporation elnök-vezérigazgatójává, mint hogy a cége a saját gyermekei kezébe kerüljön, akik mindegyike legalább húszas éveinek végén jár már. Nehéz elképzelni egy zsidóról, hogy legnagyobb médiavállalatát egy alantas nem-zsidó kezébe adná, amikor vannak gyermekei, akik már szárnyaikat bontogatnák. A maga részéről Chemin elég nyílt volt: „Az enyém lesz a filmirányítás az egész világon... Mi lehet ennél nagyobb móka?”

Azoknak a filmgyártó és televíziós vállalatoknak a legtöbbszörét is, amelyek nem a legnagyobb vállalatok tulajdonában vannak, zsidók irányítják. Például a New World Entertainment-nek, amely egy médiakutató szerint „az első számú független tévéműsor-készítő az Egyesült Államokban”, tulajdonosa Ronald Perelman, egy zsidó, akié még a Revlon kozmetikai cég, és aki Monica Lewinsky-nek munkát ajánlott, amikor Bill Clinton próbálta őt elhallgattatni. A kisebb médiacégek legismertebbike, a Dream Works SKG, szigorúan kóser ügy. A Dream Works nagy felhajtás közepette alakult a lemezkiadó mágus David Geffen (korábban a Disney Pictures elnöke), Jeffrey Katzenberg, és Steven Spielberg rendezővel, akik mind

zsidók. A cég animációs filmeket, tévéműsorokat és lemezt gyárt. Figyelembe véve Geffen, Katzenberg, Spielberg anyagi-és kapcsolati tőkáját, a Dream Works hamarosan a négy nagy ligájába kerülhet.

Ismert tény, hogy a filmipar kezdetétől, a 20. század első évtizedei óta a zsidók irányítják a filmgyártás-és forgalmazás jelentős részét. Amikor 1966ban Walt Disney elhunyt, az utolsó akadály is elhárult a zsidó uralom elől Hollywood-ban, és megszerezhették a céget, amit Walt hozott létre. Azóta a filmiparban minden úgy van, ahogy ők akarják.

A fentebb említett négy legnagyobb filmgyártó cég — a Disney, Warner Brothers, Paramount (Viacom) és Universal (Seagram) — az 1997-es év jegyeladásaiból származó bevételek kétharmadát tudhatja maáénak.

A három nagy tévéműsor-sugárzó hálózat az ABC, CBS és az NBC volt.

A nagy médiabirodalmak megszilárdulásával ezek elvesztették függetlenségüket. Amíg azonban függetlenek voltak, kezdettől fogva zsidó irányítás alatt álltak: ABC — Leonard Goldenson, NBC — először David Sarnoff, majd fia, Robert, CBS — először William Paley, majd Laurence Tisch. Ezek a hálózatok évtizedeken keresztül zsidó alkalmazottakkal voltak tele, és a hálózat alapvető zsidó jellege mit sem változott, amikor más cégek beszipantották őket. A zsidók jelenléte a hírműsorokban különösen erős marad. Erre jó példa az NBC. Az NBC vezetőit nemrégiben felcserélték a vezető beosztásokban. Andrew Lack, aki korábban a hálózat hírosztályának vezetője volt, most annak elnöke és ügyvezető igazgatója lett. Neil Saphiro, aki korábban a Dateline NBC-t készítette, átvette Lack régi munkáját. Jeff Zuckert, aki korábban a Today Show készítője volt, előléptették az NBC szórakoztatási elnökévé (ezt a posztot állítólag kizárólag neki találták ki), és Jonathan Wald került Zucker régi helyére, miután kitérta Michael Bass-t, aki Zucker-t helyettesítette a Today-ben. Ezelőtt valamikor Wald lett az NBC Nightly News készítője, megszerezve Jeff Gralnick beosztását Amikor Wald átment a Today-hez, Steve Capus vette át helyét. Pillanatnyilag nem tudni, hogy Capus zsidó-e vagy sem,

de rajta kívül mindenki más az.

Hasonló zsidó túlsúly figyelhető meg más hálózatok hírosztályainál is. Például 2000 februárjában Al Ortiz vette át a „Special Events” hírműsort a CBS-nél, aminek következtében a nem-zsidó Jim Murphy a The CBS Evening News with Dan Rather című műsor vezető producere lett, és egyben az egyetlen kivétel, amelyről tudunk az egyébként keményen zsidó televíziós hírkészítésben. A CBS Early Show-t, amely egyébként a CBS This Morning-ot váltotta fel, felrázták azzal, hogy három producert kirúgtak, látszólag azért, mert nem voltak elég „agresszívek”. Elgondolkodtató, hogy talán nem voltak eléggé zsidók sem. A személycsere ügye nem volt hatással a távozó vezető producerre, Al Berman-re, aki új munkát kapott, mint műsorfejlesztő, és helyette Steve Friedman lett az Early Show vezető producere.

Paul Friedman még mindig az ABC World News Tonight with Peter Jennings vezető producere. Rick Kaplan, aki korábban az ABC-nél töltött be vezető posztot, 1997-ben átigazolt az NBC-hez, ahol a CNN/USA elnöke lett."

Az elsöprő erejű zsidó irányítás a televíziózásban, a szórakoztató-és filmiparban, amiről dr. Pierce ír, évtizedek óta tart. Lehet, hogy idővel a nevek változnak, de az örökség rendszerint változatlan marad. Ha valami, akkor a zsidó irányítás a médiában folytatni fogja megerősödését és növekedését. Maguk a zsidó kiadványok gyakran kérkednek a hatalmukkal olvasóik előtt.

A zsidó médiauralom —világjelenség

A médiában megfigyelhető zsidó szupremácia nem csak az Amerikai Egyesült Államokra korlátozódik. Oroszországban az alvilág fejei, a zsidó Borisz Berezovszkij és Vladimir Gusinszkij tulajdonában van a két legnagyobb médiabirodalom. Gusinszkij jelenleg Spanyolországban tartózkodik, így próbálva elkerülni az orosz büntetés-végrehajtást, és történetesen éppen ő az orosz Zsidó Kongresszus vezetője. Berezovszkij az Orosz Föderációban is megőrizte az irányítást médiabirodalma felett,

annak ellenére, hogy önként vállalt száműzetésbe vonult, hogy elkerülje a letartóztatást.

Nagy-Britanniában a legnagyobb TV-konglomerátumok szintén közvetlen zsidó tulajdonban és irányítás alatt állnak. Ezek között szerepel az ITV hálózat, amelynek tulajdonosa Michael Green, és cége a Carlton Communications; a Granada PLC, amely Steve Morrison alá tartozik, és az Anglia Television, Graham Creelman alatt. A másik fő tényező a brit médiaiparban természetesen Rupert Murdoch, akit ha nem-zsidó is, mégis a legradikálisabb cionista fanatikusoknál is Izrael-barátibbnak jellemeznek. Még a BBC-nél is, ami pedig feltehetőleg az angol embereké, számos zsidó szupremácista található fontos tisztségben. Például Alan Yentob, a műsorkészítés feje. Még a BBC Radio-t is, ami a világon a leghallgatottabb, egy gátlástalan zsidó, Jenny Abramsky irányítja.

A Zsidó média-szupremácia Kanadában

A kanadai tömegtájékoztatás egy másik példája a zsidók médiaszupremációjának. Az utolsó nem-zsidó konglomerátumnak, a Conrad Black kezében lévő Southam Publicationsnak a megvételével egy zsidó, Israel (Izzy) Asper tudhatja magáénak Kanada tömegtájékoztatásának jelentős részét. Asper cége, amelynek neve CanWest, napjainkban Kanada újságjainak és más tömegtájékoztatási eszközeinek több, mint 60 százalékát birtokolja. 128 helyi újság, 14 jelentős nagyvárosi napilap, köztük a Vancouver Sun és a Vancouver Province, a Calgary Herald és a Montreal Gazette tulajdonosa. Asperé továbbá még a National Post, egy országos méretű kiadvány is.

Egy nyomozó riporter, Bill Marsden bátorsága napvilágra hozta a Montreal Gazette-nél, hogy Asper nem engedte megjelenni az Izraelt kritizáló cikkeket. Marsden, kockára téve karrierjét, nyilvánosság elé vitte Asper direktíváit, amelyekből kiderült, hogy ő cenzúrázza valamennyi országos újság vezércikkeit. A direktíva megállapította, hogy egyetlen helyi szerkesztő sem képviselhet más szerkesztői

nézeteket bizonyos kérdésekben, mint Asper Izraelt támogató nézeteit. Továbbá Asper világosan kijelentette, hogy semmilyen Izraelt bíráló cikket nem akar az újságjában látni. A Canadian Broadcasting Corporation Ahogy történik című műsorában Mardsen azt mondta: „Olyan kérdésekben, mint például a Közel-Kelet, nem akarnak Izraelt elítélő véleményt hallani”, és: „Nem jelentetünk meg magazinunkban olyan cikkeket, amelyek Izraelt, vagy annak közel-keleti ténykedését kritizálják.”

Az adás folyamán a műsorvezető megkérdezte Asper országos vezércikkíróját, Murdoch Davist, hogy vajon a CanWest bármelyik újságja megjelentethetne-e bármit Izraeltől, ami Aspernek nem tetszik. Így válaszolt: „Nem. Feltett szándék, hogy az újságok ugyanazon a hangon szóljanak bizonyos nemzeti vagy nemzetközi fontosságú kérdésekben.”

Természetesen az az „egy hang” zsidó dalt énekel. Az egyetlen megjegyzendő dolog, hogy a nemzeti vagy nemzetközi fontosságú kérdésekben soha nem szabad még távolról sem bírálni Izraelt! Természetesen egy ilyen politika nem az igazságot vagy az újságírás legalapvetőbb elveit szolgálja. Nem képviseli a kanadaiak érdekét sem, akiknek jogában állna tudni a teljes igazságot, és nem csupán csak a CanWest által kiadott zsidó szupremácista propagandát. Nem képviseli a sajtószabadság érdekeit sem. De az efféle médiabefolyás és félrevezetés a zsidó szupremácizmus érdekeit szolgálja, és csak hazudozás, félrevezetés által maradhat életben.

Annak ellenére, hogy Asper direktívái napvilágot láttak, nem áll szándékában visszavonni azokat. Sőt fia, David az őket támadó riportereket (akiket egyébként szakszervezeti egyezmények védenek valamelyest) gúnyosan mi-előbbi felmondásra ösztönzi. Elképzelhetjük hány hasonló zsidó cég van még, amelyek hasonló direktívákat követnek, de ezek még nem kerültek napvilágra. Természetesen az efféle direktíva, amely megtilt bármit, ami Izraelt bírálja, egyfajta túlhangsúlyozás annak kifejezésére, hogy minden újságíró gyorsan megértse, főnöke mit vár el a zsidókkal kapcsolatos kérdésekben. Hány újságíró áldozná fel szándékosan a munkáját,

karrierjét vagy előrelépési lehetőségét, ellenszegülni merészelve a zsidó szupremácista főnökének, akárcsak a legapróbb részletben is? Es mi történne akkor, ha az újságíró ki merne állni, és felfedné a világ legrégebbi, legkönyörtelenebb és legvérmesebb faji szupremácizmusát? Nemcsak elveszítené a munkáját, de valószínűleg szembe kellene néznie általános megvetéssel és gúnyal is. Sőt — Isten bocsássa meg! — a zsidó szupremácisták még akár David Duke-hoz is hasonlítanák...

Más módszerek a sajtó irányítására

A zsidóknak a médiában mérhetetlen befolyásuk van nemcsak az előállításban, igazgatásban, szerkesztésben, írásban betöltött kulcsbeosztásaik miatt, de vannak őrszemeik is, akik szemmel tartják az összes főbb kiadványokat (es közszereplőket), bizonyítékot keresve a zsidó szupremácizmust, vagy Izraelt érintő bármiféle szembenállásra. Az egyiket a sokmillió nemzetközi szervezetek közül B'nai B'rith Rágalmazásellenes Ligájának hívják (Antidefamation League — ADL). Bárki, aki szabadon ki meri mondani, amit gondol, belefuthat ebbe a szervezetbe. Ok szinte bárki karrierjét lerombolhatják, akit veszélyesnek ítélnék. Az ADL minden, a nagyközönség számára hozzáférhető hírforrást szemmel tart, azzal a szándékkal, hogy mindent, ami a zsidók nyilvános megítélésére nézve ártalmas lehet, elfojtson. A legújabb vállalkozásainak egyike egy internetes szűrő kifejlesztése volt, magánszemélyek, könyvtárak és oktatási intézmények részére. Természetes az én oldalamat és más olyan weboldalakat is, amelyek a zsidó szupremácizmust kitergetik, az önjelölt cenzorok blokkolják.

Az ADL mindig is kapott milliókat zsidó gengszterektől és bűnözőktől.

Cserébe díjakat osztogat nekik, mint például a „Szabadság Fáklyája” kitüntetést 1985-ben a gengszter Moe Galitz-nak.²⁵⁸ A sors bosszantó iróniája, hogy az internetes cenzúra segítségével kapcsolatát egy csapat szervezett bűnözővel titokban tudja tartani a amerikaiak előtt. Habár a zsidóknak lélegzetelállító többségük van a

médiában, és hatékony rendszerük az eltérő vélemények szemmel tartására, hatalmuk mégsem kikezdehetetlen. Az olyan csoportok, mint például az ADL, addig nem fognak nyugodni, amíg a zsidók irányítása a médiában nem lesz sziklaszilárd. Nemcsak a teljes tömegtájékoztatást szeretnék maguknak, hanem azt is, hogy bárki számára lehetetlen legyen az ő szándékaikkal ellentétes vélemény megjelentetése. Valamennyire már eljutottak ehhez a vészjósló végkifejlethez számos európai országban, Cs Kanadában azon vannak, hogy hasonlót érjenek el Amerikában is.

„Az egész országot behálózó 31 irodáján keresztül az ADL megfigyeli az iskolai tananyagot, könyvtári kölcsönzési nyilvántartást, a nyilvános konferenciákat és szimpóziumokat, a háttérben munkálkodik az intellektuális szabadság elfojtásán.” Robert Friedman, *A Zsidó Gondolatrendőrség: Hogyan cenzúrázza a Rágalmazásellenes Liga a könyveket, félemlíti meg a könyvtárosokat, Cs kémkedik az állampolgárok után.* (The Jewish Thought Police: How the Anti-Defamation League Censors Books, Intimidates Librarians, and Spies on Citizens). The Village Voice, 1993. júl. 27.

"Az ő saját birodalmuk"

Bármily hihetetlennek tűnik, tény, hogy eredetileg Amerika filmipara nem-zsidóktól indult. Thomas Edison szabadalmaztatott számos korai kamerát és kivetítő technológiát, és ő indította el az első nagy stúdiót. A modern film úttörője a nagyszerű rendező, D. W. Griffith volt, akinek módszereit és alkotásait még mindig tanítják a filmiskolákban szerte a világon. Még a némafilm korszakból származó halhatatlanja, a Birth of a Nation²⁵⁹ (Egy nemzet születése), „a legtöbbet nézett film” címet egészen a Gone with the Wind²⁶⁰ (Elfújta a szél) megfilmesítéséig birtokolta.

Az Egy nemzet születése egy déli író, Thomas Dickson²⁶¹, a The Clansman című regényének filmváltozata. A film az államok közötti testvérgyilkos háborút mutatja

be, és a déliek elnyomását a „rekonstrukció” idején. (Lásd Willis Carto írását a Barnes Review-ben, 1997. július.) Amikor az Egy nemzet születése megjelent, zsidó szervezetek peres úton próbálták betiltatni egy csomó nagyvárosban, és pénzügyi nyomást gyakoroltak a filmszínházakra, hogy ne játsszák a filmet. A film a Fehér Házban történt különleges vetítése alkalmával Woodrow Wilson elnök elismerően nyilatkozott és a film támogatásának ellenállhatatlan árját indította meg. A zsidó erők a cseperedő filmiparban ráébredtek, hogy sokkal hatásosabb a filmipart belülről irányítani, mint utóvédként csatározni, ha be akarnak tiltani egy olyan filmet, amit nem szeretnének, hogy az amerikai közönség lásson.

Az Egy nemzet születése című film betiltására irányuló zsidó kísérlet nem az első, és nem is az utolsó kísérlete a zsidó cenzúrának Amerikában. Sok ember csodálkozik, amikor hallja, hogy zsidó csoportok képesek voltak betiltatni minden idők legnagyobb angol írójának, William Shakespeare-nek egyik darabját. Shakespeare A velencei kalmár²⁶³ című színdarabját a 1920-as évek elején betiltották New Yorkban, a zsidó közösség parancsára, amely antiszemitának nyilvánította azt.

1990-ben a Public Broadcasting System (PBS) folytatásos sorozatban levetítette Shakespeare összes műveit, amelyek között szerepelt a Velencei kalmár is. Egy hosszú szerkesztői bevezetővel próbálták a közönséget úgy programozni, hogy úgy lássák, a mű rokonszenvezik Shylockkal — aki a nem-zsidó adósa „húsát” követeli. A sorok, amelyekben Shylock a törvény előtt magát védve mondja: „ha egy zsidót megszúrnak, az nem vérzik”, kiemelt hangsúlyt kaptak, hogy arra ösztönözzék a nézőket, hogy a darabot, mint a zsidókat kedvező színben feltüntetőt értelmezzék. Érdekes, hogy a zsidók nem így értelmezték a darabot, amikor meg akarták tiltani előadását. Mostanában jelentette a Canadian Jewish News, voltak kísérletek a darab betiltására kanadai iskolai körzetekben. Ahogy kívülállókból mára a kormánykörök és médiaközpontok totális irányítóivá váltak, nagyon sok zsidó a szólás szabadságának védelmezőjéből annak legakaratossabb elnyomójává vált.

Azok a zsidó diákok, akik a „szólásszabadság” mozgalmat irányították 1960-ban a

Berkeley Egyetemen, azért dicsőítették a szólásszabadságot, hogy meghívassák oda a mocskos szájú és visszataszító Allen Ginsberg-et, és az erőszakos, nyíltan kommunista fekete forradalmárt, Angela Davis-t. Manapság pedig mindenkit, aki az ebben a könyvben tárgyalt témákról próbál az egyetemi hallgatóság előtt beszélni.

A zsidók elismerik a média-szupremáciát

A több száz interjúm alkalmával az évek során, ha bármikor megemlítettem a zsidó médiauralmat, kérdezőim először tagadták a zsidók hatalmi túlsúlyát. Amikor a védekezésük elmerült a tények tengerében, azt állították, hogy ez a fölény semmit nem jelent. Végül pedig azzal vágtak vissza, hogy gonosz dolog azt sugalmazni, hogy a zsidók a saját előnyükre használják fel a médiafölényüket.

Uralmuk az amerikai hír-és szórakoztatóiparban annyira nyilvánvaló, hogy néhány zsidó médiaforrás kezdte beismerni azt; ám azt is mondják, hogy a zsidók médiauralma nincs hatással a tartalomra.

A Moment magazin 1996 augusztusi borítóját a következő főcímmel díszítette: „A zsidók működtetik Hollywoodot. Na és?” A cikk, melyet az ismert zsidó kritikus, Michael Medved írt, a következőt állítja: „Semmi értelme sem lenne tagadni a zsidók erejét és kiválóságát a tömegkultúrában. Bármilyen fő filmstúdió vezetőiről készült lista hemzsegne a felismerhetően zsidó nevektől.” Medved beszámol arról, hogy a Walt Disney stúdió hogyan alkalmaz kizárólag „jól fizetett zsidó nagykuttyákat”, mint amilyenek például Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz, vagy Joe Roth producerek. A továbbiakban ezt írja: A híres Disney-művek, amelyet Walt Disney, egy nem-zsidó középnyugati alapított, aki állítólag titkon antiszemita volt, most a legtöbb osztásban zsidókat alkalmaz annak ellenére, hogy próbálják beszennyezni Walt Disney nevét, mint antiszemita, érdemes megjegyezni, hogy filmjei erkölcsileg, lelkileg a legfelelőbbek voltak, és leginkább tanító jellegűek. Ezzel szemben, Michael Eisner új Disney-stúdiója és leányvállalatai nagyon sok keresztényellenes és

szexuálisan beteg filmet készítenek, mint például a *The Priest*²⁶⁷ (A pap) vagy a *The Crying Game*²⁶⁸ (Síró játék).

Árgus szemekkel figyelik a más zsidók és nem-zsidók által készített filmeket is. Például, amikor a zsidó cenzorok az igaz történeten alapuló *Seven Years in Tibet* (Hét év Tibetben) című filmet nézték, úgy érezték, hogy a főhős, aki egy ex-náci felfedező Ausztriából, nem mutat elég megbánást a múltja iránt. A film készítőjével betettek egy bűnbánó jelenetet az „igaz történetbe”.

Michael Medved azt írja a cikkében, hogy „a zsidó írók és rendezők vitathatatlanul lenyűgözően mutatják be a zsidókat, hogy a közönség szimpátiával és szeretettel reagáljon”. Mondani sem kell, hogy a zsidó írók és rendezők mindazokat, akik a zsidó szupremácizmus ellen vannak, teljesen gonosznak állítják be.

Egy 1998-ban készült, az Arts & Entertainment kábelhálózat által bemutatott dokumentumfilm azzal kérkedik, hogy a zsidók miként törnek előre a médiában, és alakítják társadalmunkat a saját kényük-kedvére. Eliot Harper és Simcha Jakobvici a film producere, és Simcha Jakobvici írta és rendezte. A dokumentumfilm elmondja, hogy a zsidók miként győzték le a nem-zsidó filmgyártókat, mint például Thomas Edison-t, D.W. Griffith-t, és fokozatosan az ő hagyományaik váltották fel az amerikai témákat. Olyan filmek, mint például Griffith alkotása (*Egy nemzet születése*), amely a nemzeti hagyományaink előtt tiszteleg, lecserélődtek az emigránsokról és multinacionalizmusról zengett dicshimnuszokkal. Neil Gabler nyíltan elmondja, hogyan „pusztították el” a hagyományos amerikai értékeket.

Létrehozták az ő saját Amerikájukat, egy olyan Amerikát, ami nem az igazi Amerika. De végül ez az árnyék-Amerika annyira népszerűvé és elterjedté válik, hogy elképzelései és értékei felülkerekednek az igazi Amerikán. Es hasonlóképpen az egész nagyszabású hollywoodi irónia abban áll, hogy az amerikaiak önmagukat a kelet-európai emigráns zsidók árnyék-Amerikája szerint értelmezik, akik nem léphettek be az igazi Amerika területére.

A narrátor a továbbiakban azt mondja, hogy a hollywoodi zsidók szinte istenekké

váltak hatalmi pozíciójukban, és felállítottak egy rendszert presztízsük növelésére az amerikaiak szemében. Ahol új istenek születnek, új bálványoknak is kell születniük. A stúdiók vezetői létrehozta egy filmes céhet, a nagyon fennkölt The Academy of Motion Picture Arts and Science (A Mozgó Kép Művészeti és Tudományos Akadémiája) névvel. Mayer nagyszerű ötlete volt létrehozni az Oscar-t, ahol a filmes nagykutya tiszteleghetnek egymás előtt, díjakat osztogatva egymásnak. Ily módon váltak egy csapat bevándorló zsidóból díjnyertes amerikai producerekké.

Marlon Brando leckéje

A zsidó hatalom oly mértékű, hogy képes a legnagyobb hollywoodi példaképet is leigázni. Jó példa erre Marlon Brando. Színészi karrierje kezdetén Brando a zsidó ügynökök és kapcsolatok totális irányítása alatt állt. Önéletrajzában írja, hogy fontos szerepet kapott egy gusztustalanul cionista darabban, amelynek címe: A Flag is Born (Egy zászló születik). Egy elvakult cionista, Ben Hecht írta, és Luther Adler rendezte. Brando megjegyzi: A film alapvetően az izraeli állam létrejöttét védő politikai propaganda volt... Rajtam kívül minden szereplője zsidó volt... Nem tudtam még akkor, hogy a zsidók válogatás nélkül ölik az arabokat, menekültekké téve őket, hogy elvegyék földjeiket... A darab, és hasonlóképpen az Adlerékhez fűződő barátságom, Izrael buzgó szószólójává tett, később pedig valamiféle utazó ügynökévé. Brando később elkezdett buzdító beszédek mondani egy cionista szervezetnél, és az Igrun nevű cionista terrorista csoportot²²⁷⁰ még pénzzel is támogatta. Marlon Brando később rájött az igazságra a cionizmussal kapcsolatban, és drámaian megváltoztatta véleményét. „Most” — mondta 1994-ben — „sokkal jobban megértem a helyzet összetettségét, mint akkor...²⁷¹ A zsidók oldalán álltam, anélkül, hogy tudomást vettem volna arról, hogy ártatlan palesztinokat öltek meg, hogy létrehozzák Izraelt...²⁷² ...Egyike a legfurcsább kormánypolitikáknak, ami nagyrészt a zsidó érdekek politikai befolyásának köszönhető, hogy országunk dollármilliárdokat és sok

amerikai életet adott, hogy segítsen Izraelnek az ősei által 3000 évvel ezelőtt birtokolt földterület visszaszerzésében. Egy alkalommal a Larry King TV-show-ban való szereplése alkalmával Marlon Brando ezt mondta: „Hollywoodot zsidók irányítják. A tulajdonosai zsidók.” Brando azt panaszolta fel, hogy a zsidókat mindig viccesnek, kedvesnek, nagyvonalúnak és szeretetteljesnek ábrázolják, míg ők minden más fajcsoportot megrágalmaznak, „de mindig nagyon gondosan megbizonyosodnak affelől, hogy a kaftánosokról soha semmilyen negatív elképzelés ne legyen” A zsidó csoportok kegyetlenül támadták Brandot: újságjaikban azt üzenték, „lehet, hogy soha többet nem fog dolgozni”. Úgy tűnt, hogy a zsidó újságírásban senki nem vette észre, hogy a fenyegetés igazolta Brando megfigyelését vitathatatlan médiauralmukról. Brando annyira megijedt az őt érő támadásoktól és fenyegetésektől, hogy meghallgatást kért Hier rabbitól a Simon Wiesenthal Központban. Valószínűleg életének legjobb alakításában Brando sírt és térdre ereszkedett, Hier rabbi kezét csókolta, úgy könyörgött bocsánatért, amiért a nyugati világ mindenható zsidó isteneit támadni merészelte. Brando nyilvánosan megbánta az új zsidó istenek elleni eretnekségét, így a zsidó főpap feloldozta bűnei alól. Brando tanulságos példává vált nagyon sok nem-zsidó számára, akik a zsidó mindenhatóságról beszélni merészeltek; ő pedig kizárólag pozitív dolgokat mond a zsidókról azóta is. Ha valaki meg szeretné érteni, hogy a zsidó szupremácisták miként tartják fenn a majdnem teljes médiairányítást, azoknak jó példa a Brando-é. Cukorkával és pálcával. Megjutalmazták azokat a nem-zsidókat, akik velük masíroznak gonoszságukban, mint ahogy Brando is karrierje kezdetén, de könyörtelenek azzal, aki még csak elmormolni is merészel egy rossz szót róluk. Azoknak a közszereplőknek, akik nyilvánosan ellenük foglalnak állást, vagy nagyon butának, vagy nagyon merésznek kell lenniük. Marlon Brando naivan azt gondolta, ha kimondja az igazat Izraelről, akkor kiválthat majd komoly kritikákat, de soha nem álmodott volna arról a szennyhullámról és mocskolódásról, ami utána elárasztotta. Egy szánalomra méltó jelenetben Brando urának lábai elé vetette magát, mint egy nyüszítő kutya, szó szerint

az őt bántalmazó zsarnok kezeit csókolva.

New York Times

Chairman & Publisher
Arthur O. Sulzberger, Jr.

Vice Chairman
Michael Golden

Managing Editor
Joseph Kahn

Lead Editor, Editorial Page
James Bennet

President & GM, NYT's *The Wirecutters*
David Perlich

Exec. VP & Chief Operating Officer (COO)
Meredith Kopit Levien

President & Chief Executive Officer (CEO)
Mark Thompson

Deputy Publisher
Arthur Gregg Sulzberger

Deputy Managing Editor
Rebecca Blumenstein

Senior VP, NYT Global
Paul Walborsky

Washington DC Bureau Chief
Elizabeth Bumiller

Los Angeles Bureau Chief
Adam Nagourney

London Bureau Chief
Steve Erlanger

Paris Bureau Chief
Aissa Rubin

Rome Bureau Chief
Jason Horowitz

Berlin Bureau Chief
Alison Smale

Central/East Europe Bureau Chief
Rick Lyman

South Asia Bureau Chief
Jeffrey Gettleman

Australia Bureau Chief
Damien Cave

Jerusalem Bureau Chief
David Halbinger

Chief National Correspondent
Mark Leibovich

Chief International Correspondent
Elin Dary

Chief Political Correspondent
Shane Goldmacher

Chief Domestic Affairs Correspondent
Sheryl Stolberg

Chief White House Correspondent
Peter Baker

Chief Military Correspondent
Michael Gordon

Chief Mergers/Acquisitions Correspondent
Andrew Ross Sorkin

Chief European Business Correspondent
Liz Aldeman

Deputy Washington Editor
Jonathan Weisman

Deputy Executive Editor
Janet Elder

Assistant Managing Editor
Susan Chira

Editor-in-chief, *NYT Mag.*
Jake Silverstein

Editor-in-chief, *7 Magazine*
Deborah Needleman

Editor-in-chief, *NYT Global*
Jodi Rudoren

Editor-in-chief, *NYT Biz Day*
Ellen Pollock

Editor-in-ch'1, *Live Journ.*
Jennifer Steinhauer

Director, Corp. Communic.
An Issacman Bevaquia

White House Correspondent
Maggie Haberman

Washington Correspondent
Benjamin Appelbaum

National Correspondent
Dana Goldstein

Urban Affairs Correspondent
Sam Roberts

Nat'l Security Correspondent
David Sanger

Nat'l Religion Correspondent
Laurie Goldstein

Media Correspondent
Michael Gryzbom

Middle-East Correspondent
Isabell Kirshner

Religion Columnist
Samuel Freedman

Investigative Reporter
Eric Lipton

Nat'l Security Reporter
Adam Goldman

Federal Courts Reporter
Benjamin Weiser

Business Reporter
Jess Silver-Greenberg

Culture Reporter
Robin Pogrebin

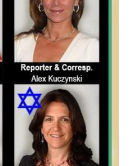
Investigative Reporter
Barry Meier

Styles Reporter
Matthew Schworer

Health Reporter
Shari Fink

Capitol Reporter
Esmarino Huettnerom

Op-Ed Columnist
Roger Cohen

Op-Ed Columnist
David Brooks

Op-Ed Columnist
Thomas Friedman

Op-Ed Columnist
Frank Rich

Op-Ed Columnist
Andrew Rossinoff

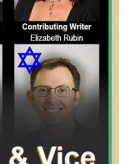
Op-Ed Columnist
Paul Krugman

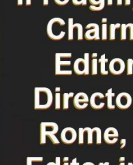
Op-Ed Columnist
Paik Seisarf

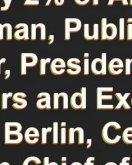
Senior Editor
Herbert Bhaskarum

Book Critic
Richard Berman

Wine & Food Critic
Eric Asimov

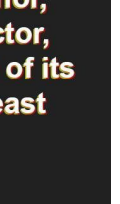
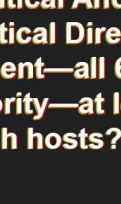
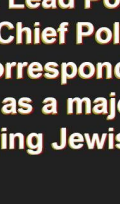
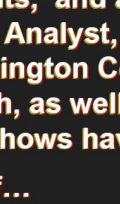
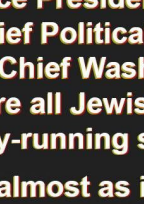
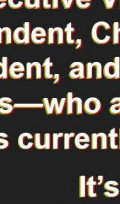
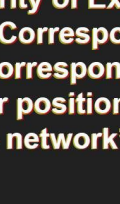
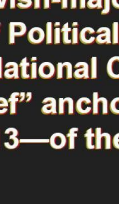
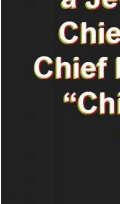
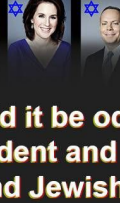
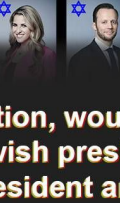
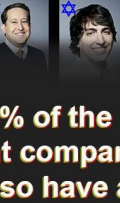
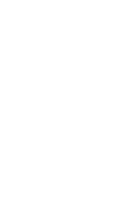
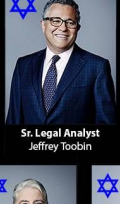
Features Writer
Jacob Berman

Contributing Writer
Elizabeth Rubin

If roughly 2% of Americans are Jews, is it odd that a newspaper's Chairman & Vice Chairman, Publisher & Deputy Publisher, Managing Editor & Deputy Managing Editor, President & CEO's spouse, Chief Operating Officer, and majority of its Directors and Exec. Committee are Jewish? What if its D.C., L.A., London, Paris, Rome, Berlin, Central/East Europe, South Asia, and Australia Bureau Chiefs, its Editor-in-Chief of its Editorial Page and Global, Magazine, and Business Editions, and its Chief National, International, Political, Domestic Affairs, Military, and White House Correspondents—all but one "Chief" Correspondent—are also Jewish?

Want proof? Visit pastebin.com/SyWnWnMp

If Jews represent just 2% of the U.S. population, would it be odd for a media organization (whose parent company has a Jewish president and Jewish-majority of C-level executives) to also have a Jewish President and Jewish Vice-President, a Jewish-majority of Executive Vice Presidents, and a Lead Political Anchor, Chief Political Correspondent, Chief Political Analyst, Chief Political Director, Chief National Correspondent, and Chief Washington Correspondent—all 6 of its "Chief" anchor positions—who are all Jewish, as well as a majority—at least 13—of the network's currently-running shows having Jewish hosts?

It's almost as if...

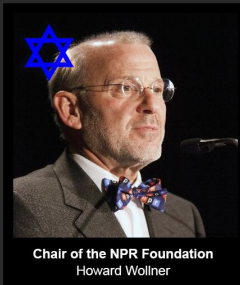
Would it be odd for all 5 divisions of a media organization to have both a Jewish Chairman and a Jewish President? What if its National Political Director, Chief Legal Correspondent, Chief Foreign Affairs Correspondent, and more than half of its executive producers and hosts were also Jewish? If the General Counsel, Sr. Executive VP, and Chairman & CEO of its parent company were Jewish as well?

It almost seems like...

Skeptical? Visit pastebin.com/CQDIQ3P4

 Jewish

About 20% of US taxpayer funded NPR's personnel are of Jewish descent.

As merely 2% of the United States population, why are dual American & Israeli Jewish citizens allowed to represent about 1/5 of the US taxpayer subsidized public radio station?

Executive Chairman
Rupert Murdoch

Key: Jewish Jewish Spouse Christian Zionist*

Senior Executive Vice President,
Group General Counsel,
Chief Compliance Officer
Gerson A. Zweifach

Executive Vice President,
Deputy Group General Counsel,
Janet Nova

Chairman & CEO,
Fox Television Group
Dana Walden

Contributor
Jessica Tarlov

Contributor
Marc Siegel

Medical Correspondent,
Medical A-Team
David Samadi

Analyst,
The Strategy Room,
The Long and Short of It
Ellen Ratner

Roaming Correspondent
Geraldo Rivera

Contributor,
Fox News Channel
Charles Krauthammer

Anchor,
Fox News Sunday
Chris Wallace

Contributor
Jonah Goldberg

Commentator
Bernard Goldberg

Contributor
Jason Chaffetz

Host, The Greg Gutfeld Show,
Co-host, The Five
Greg Gutfeld

Chief Washington
Correspondent
James Rosen

Anchor,
Fox Business Network
Liz Claman

Host, Forbes on Fox
David Asman

Global Markets Editor,
Fox Business Network
Maria Bartiromo

Set Technical Director,
Mornings with Maria Bartiromo
Aaron Levine

Co-host,
After the Bell on Fox Business,
Anchor of FNC's Happening Now
Melissa Francis

Investigative Journalist,
FOX Business Network
Adam Shapiro

Contributor
Ari Fleischer

Contributor
Ben Shapiro

Anchor,
Fox Business Network
Lori Rothman

Panelist,
Sunday Morning Futures
Jon Hilsenrath

Host,
Strange Inheritance
Jamie Colby

Washington Correspondent,
FOX Business Network
Blake Burman

Contributor
Keith Ablow

New York Correspondent,
Fox News Channel
Rick Leventhal

Host, Media Buzz
Howard Kurtz

Contributor
Judith Miller

Panelist,
Fox News Sunday
Mara Liasson

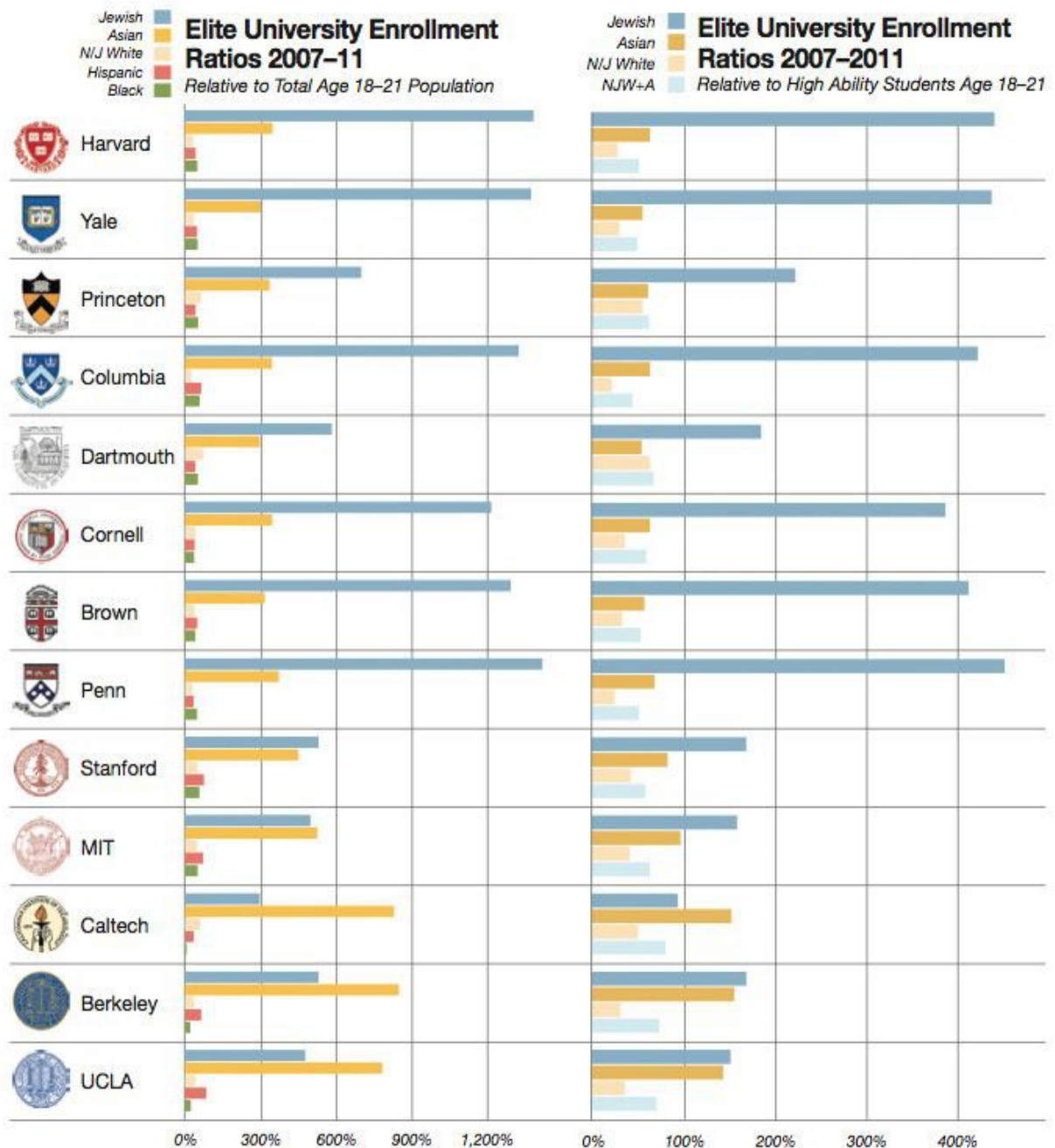

Host, Stossel,
Fox Business Network
John Stossel

*Although it's never publicly admitted, multiple sources allege Murdoch has Jewish ancestry on his maternal line. He's also a devoted Zionist who's been honored by the Simon Wiesenthal Center, the Anti-Defamation League and the American Jewish Committee. In the Algemeiner Journal's annual list of the top 10 non-Jews that are positively influencing the Jewish future, Murdoch has consistently ranked near the top.

Out of the 146 News related personnel working at Fox, 32 of them are Jewish. That is roughly 20%. If Jews only make up 2% of America's total population, that means they have a 1000% rate of over-representation at 21st Century Fox.

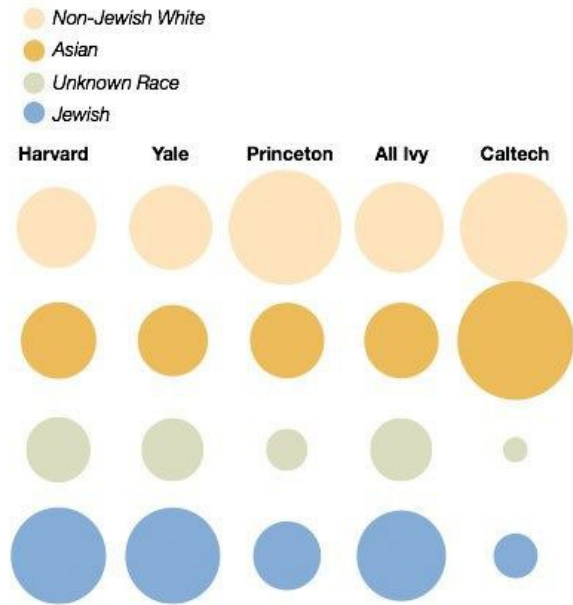
Want proof? Visit <https://pastebin.com/BZ5YevWG>

Note that the ethnic enrollment ratios for Berkeley and UCLA are based on the national demographics, but their students are primarily drawn from within California, whose racial distribution is very different: the white student population is half the national average, while Asians and Hispanics are more numerous by a factor of two, implying different parity ratios. The underlying data for these charts is drawn from Appendix H.

Elite University Undergraduate Enrollments, 2007-2011

University	Non-Jewish White	Asian	Unknown Race	Jewish
Harvard	18%	16%	12%	26%
Yale	20%	14%	11%	26%
Princeton	37%	16%	5%	13%
Brown	22%	15%	12%	24%
Columbia	15%	16%	10%	25%
Cornell	24%	16%	14%	23%
Dartmouth	42%	14%	6%	11%
Penn	17%	18%	13%	27%
All Ivy League	23%	16%	11%	23%
Caltech	33%	39%	2%	6%
MIT	27%	25%	6%	9%
Stanford	28%	21%	4%	10%
UC Berkeley	21%	40%	7%	10%
UCLA	24%	37%	4%	9%

Source: Appendices C-F